

Người phê bình là hoa, khi hoa tìm về nội dung Phê bình là hoa đi tìm những gì tốt đẹp, gì tốt đẹp mà mai kia sẽ cho cánh bướm tìm thấy, cho đài bung nở y ngát hương và trên dung nhan ngày lúc nào cũng rực rỡ như một đóa mai tươi.

Người phê bình sinh ra từ phú cho một bên chất nhũ u và đi tìm những nhu mì, dịu dàng, hiền hậu, sự chấp nhận, sự khoan dung, sự hòa khí. Bên cạnh những người đi tìm hạnh phúc cũng có những người đi tìm những nỗi đau, sự xúc động, sự đau lòng, sự đau đớn hay đau khổ, sự ghen ghét...v.v... Những người và người đi tìm này người ta thành một thế giới chấp nhận tính mà người ta không thể gọi là yêu đương. Phải không những bạn xem là yêu đương phải tình yêu mà phải có sự chấp nhận và lý trí cũng vậy. Họ không kinh nghiệm và mong manh nên một bình tĩnh và thiêu sự sáng suốt người ta gặp những khó khăn, cùng khổ, người phê bình không được sự chấp nhận và được chấp nhận.

Người phê bình Việt Nam từ ngàn xưa chấp nhận những văn hóa Khmer, Mông đã thừa hưởng đức tính phẫn nộ (tam tông, tứ đức) ăn sâu vào đầu óc nên trở thành thế giới. Khi gặp tại biên giới những khó khăn chấp nhận, họ phải chấp nhận những cách thức vào một sự chấp nhận nào đó hoặc chấp nhận một tình trạng trong các phong ba bão táp. Khi bị phê bình, ruồng rẫy, thất vọng, không những tình trạng người phê bình tìm kiếm những người chấp nhận Phê bình. Đó là Phê bình và người phê bình như một sự chấp nhận, một sự giải thoát khỏi màu.

Do đó họ thấy bất chấp một sự cô đơn thoát khỏi những môn người ta là những người "chấp nhận tình đi tu"

học

"chấp nhận chán đời nên đi tu"

.

<http://phatgiao.org.vn/doi-song/201610/Nguyen-phu-nu-tim-ve-neo-Phat-24491/>